

Почасни плотун над свеже ископаном раком за некадашњег команданта муслиманске војске и осуђеног ратног злочинца Расима Делића тргао је из кошмара и последње сањаре о држави БиХ у којој је могућ било какав договор три народа. Пример је морбидан, али и сурово тачан.

На шехидском гробљу у Сарајеву, наиме, припадници Оружаних снага БиХ били су постројени без одобрења њиховог старешине, начелника Заједничког штаба Миладина Милојчића. Тако бошњачка политичка врхушка није само понизила војску (под међународним притисцима и мимо Дејтонског споразума састављену) државе у коју се тобож заклиње, већ је Србима и Хрватима (чије цивиле је Делићева армија мучки убијала и злостављала) наговестила шта их чека у случају прекрајања Устава и укидања ентитета. Међутим, колико Силајџић, Тихић, реис-ул-улема Церић и компанија маре шта мисле друга два народа, најбоље сведочи чињеница да су човека којег је 2008. године Хашки трибунал оптужио због муџахединских зверстава над српским заробљеницима, испратили уз највише државне, војне и верске почести - позивајући да се његове ратне заслуге не забораве! Још су трошкове метака, читуља и цвећа фактурисали државним институцијама како би ову политичку представу платили сви подједнако. Ужаснутим српским лидерима, логорашима, инвалидима, породицама погинулих бораца и несталих цивила, са Делићеве сахране је поручено да се "између жртве и агресора не може стављати знак једнакости"?!

За хроничаре међунационалне драме у дејтонској БиХ све ово није ништа ново и изненађујуће. Шта више, исти сценарио репризира се још од када је Алаху на видело испраћен Алија Изетбеговић, а после њега и остали "борци за самосталну и целовиту БиХ", били то идеолози, војсковође или тек обични пробисвети који су у патикама и са хеклером делили правду по Сарајеву. Уосталом, наставак следи већ у јулу када ће се петнаестогодишњица Сребренице користити за предизборну мобилизацију бошњачког национализма и нови талас напада на Републику Српску.

Али није само смрт доказ да овде нема (заједничког) живота! Већ је познато да бошњачки представници у заједничким институцијама БиХ сваку згодну прилику искористе како би своју истину и интересе промовисали као званична државна стајалишта. Данас то углавном раде Харис Силајџић као председавајући Председништва или Свен Алкалај као министар иностраних послова, а претходно Сулејман Тихић, Златко Лагумџија, Аднан Терзић и остали. У Сарајеву, Бриселу, Њујорку или где год би узели реч, бошњачки лидери своје ставове су потурали као тзв. босанскохерцеговачке,

иако би српска и хрватска страна најчешће заступале супротно. Лагали су свет и провоцирали још дубље поделе унутар дејтонског резервата, чији хаос се није расуо само захваљујући разним високим представницима и западним амбасадорима. И ту се потврђује њихова политика двоструких аршина, јер док бошњачки лидери извољевају шта им се прохте, Србима и Хрватима тако нешто не би смело ни да падне на памет. За много безазленије ствари падале су главе, смењивани председници и министри, забрањиван им било какав политички ангажман итд.

Како било, иловача која је прије неколико дана прекрила ратног злочинца, који је испраћен као херој, могла би се сматрати синонимом за могућност да из овакве БиХ икад никне иоле нормална држава.